

sine Fremtidsudsigter at byde paa. . . . Men det er hellerikke noget endeligt, afgørende Svar, jeg forlanger af Dem. Hvad jeg beder Dem om, Frøken Jakobe, er blot, at De vil give mig lidt Haab . . . en Smule af et Løfte med paa Rejsen ud i Verden. Stol paa mig, Frøken Jakobe! Der er intet, jeg ikke vil vove . . . intet, jeg ikke vil udrette . . . for at kunne vinde Dem!«

Mens den første Del af hans Tale havde været nøje overlagt i Forvejen, havde han maattet sige dette sidste uden Forberedelse; og det var kun Jakobes vedvarende Tavshed, der forledte ham til saa vidtgaaende Indrømmelser. Men nu vidste han hellerikke mere at sige. I halvt udfordrende Stilling, med løftet Hoved og Haanden hvilende knyttet paa det kraftige Laar afventede han hendes Svar.

Jakobe havde siddet ubevægelig og set frem for sig med uvilligt sammentrunkne Bryn. Hun havde mærket, at han uafbrudt betragtede hende, og ikke turde møde hans Øjne.

»Jeg haaber«, sagde hun nu, idet hun saae ned paa sine Hænder, der laa samlede i Skødet: »ja, jeg er ganske overbevist om, Hr. Sidenius, at De i Øjeblikket for Dem selv i høj Grad overvurderer Betydningen af de Følelser, De nærer for mig. I hvert Fald«, fortsatte hun med mere Styrke i Stemmen, da han vilde gøre Indsigelser: »al videre Forklaring er unødig, naar jeg fortæller Dem, at jeg — allerede er forlovet.«